

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוּמָד בּו

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים
כֶּרֶךְ י"ד - חֻלַּק י"ב

קוֹנְטֵרְס 402

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סִפְר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

לזיכוי הרבים: גזור ותלה עמוד זה במקום השיעור

זוהר

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע
ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד

(דניאל י"ב)

במקום קדוש זה מתקיימים שיעורים בזוהר הקדוש לקרב הגאולה

מפעל הזוהר העולמי
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 פקס: 02-995-1300

שיעורי
זוהר
הרש"י
שיעורים בזהר הקדוש
בכל הארץ

מקום השיעור:

זמן השיעור:

- ספר "אידרא קדישא" עם הוספות בהמשכים -

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארירי מי וישנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חשבון מדויק על גודל הזכות לימוד של הזוהר הקדוש בשבת קודש

יהודי הלומד זוהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללימוד תורה של 75 שנה בימות חול כלומר אם למדנו שעה אחת זוהר בשבת קודש שקול לפועל הנעשה מלימוד תורה במשך 75 שנה

לשון ספר דרך צדיקים מהצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זכר צדיק לברכה, זי"ע:

לימוד קבלה וזוהר ביום שבת במשך שעה שוה ללימוד 75 שנה בימות החול

החשבון בשעות יהיה: $24 \times 354 \times 75 = 637,200$ שוה: 637,200 שעות תורה בנגלה

מבוסס על 24 שעות לימוד תורה ביום

במשך 70 שנות חייו של אדם (לפי תהלים 52 שבתות בשנה) יוצא ששעה אחת בלימוד זוהר בשבת קודש בשבעים שנות חיים של אדם

עולה החשבון $70 \times 52 \times 637,200 = 2,319,408,000$ מיליארד 319 מיליון 408 אלף

פירושו של דבר, אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון יותר משני מיליארד שעות, והרי זה בהישג ידו של כל יהודי. בהתחשב במשפחה בת 10 ילדים ** שיצטרך ב 11 דורות* למספר עצום של אנשים: 100,000,000,000 של הדור האחרון סך הכל מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת זוהר שוה כדלקמן:

סך הכל שעות התורה: (2,319,408,000 מוכפל ב- 100,000,000,000 מיליארד -

223,020,000,000,000,000 שעות, כלומר כ-223 קווענטיליון 20 קוואדריליון שעות תורה.

כל הזכות העצומה מוכחו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד את הזוהר וצאצאיו הלכו בעיקבותיו.

ואם הנך מזכה רק יהודי אחד בלימוד שעה זוהר בשבת זכית לקבל מיליארד שעות תורה.

* כיון שנתרו לכל היותר כ 230 שנה עד 6000 שנה שזה הזמן המזוכר בנמרא לקיום העולם הזה, (מסכת סנהדרין דף צ"א: אמר רב קטינא שית אלפי שני הוו עלמא וחד חרוב שנארמ ונשגב ה' לבדו ביום), ומשך דור בימינו הינו כ 20 שנה, הרי בזמן שנתר יש מקום ל11 דורות

** הערה חשוב מספר הצאצאים בדור האחרון:

1000000000	x10	9	100000	x10	5	10	x10	1
10000000000	x10	10	1000000	x10	6	100	x10	2
100000000000	x10	11	10000000	x10	7	1000	x10	3
1000000000000	x10	12	100000000	x10	8	10000	x10	4

דְּהַאי דְּהָבָא דְּמִשְׁכָּנָא אַקְדִּים לֹון, לְהַהוּא
 דְּהָבָא דִּיהִבּוּ לְעֹגְלָא, דְּכָל דְּהָבָא דִּיהוּה
 עִמָּהוֹן, וְאַשְׁתַּכַּח עִמָּהוֹן, יִהְיֶה לְאַרְמַת
 מִשְׁכָּנָא. סִלְקָא דַּעְתָּךְ, דְּכַד עֲבָדוּ יַת עֹגְלָא
 אֲשַׁתְּכַח עִמָּהוֹן דְּהָבָא, וְאַיְנוּן פְּרִיקוּ אֹדְנִייהוּ
 לְנִטְלָא הַהוּא דְּהָבָא, דְּכִתִּיב, (שְׁמוֹת ל"ב) וַיִּתְּפְּרוּ
 כָּל הָעָם אֶת נִזְמֵי הַזֶּהָב אֲשֶׁר בְּאַזְנוֹיָהֶם. וְעַל
 דָּא אַקְדִּים דְּהָבָא דְאַרְמוֹתָא. לְכַפְרָא עַל
 עֹבְדָא דָּא. (חֲסִד' וּבְגִין כָּף).

שְׁנַתְנוּ לְעֹגְלָא. שְׁכַל הַזֶּהָב שֶׁהִיא
 עִמָּהֶם וְנִמְצָא עִמָּהֶם, נִתְּנוּ
 לְתַרומַת הַמִּשְׁכָּן. הִהִיָּה עוֹלָה
 בְּדַעְתָּךְ, שְׁכַשְׁעִשׂוּ אֶת הָעֹגְלָא
 נִמְצָא עִמָּהֶם זָהָב, וְהֵם פְּרִיקוּ
 אֲזִנְיָהֶם לְטַל אוֹתוֹ זָהָב, שְׁכַתּוֹב
 (שְׁמוֹת ל"ב) וַיִּתְּפְּרוּ כָּל הָעָם אֶת נִזְמֵי
 הַזֶּהָב אֲשֶׁר בְּאַזְנוֹיָהֶם! וְעַל זֶה
 הַקְּדִים זָהָב הַתְּרוּמָה, לְכַפֵּר עַל
 הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה. (וּמִשׁוֹם כָּף)
 וּבְצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר לְמִטָּה
 יְהוּדָה, מִצַּד הַמַּלְכוּת עָשָׂה אֶת
 כָּל אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה, שֶׁהָרִי
 כָּל אֲמִנוֹת הַמִּשְׁכָּן הַתְּתַקְנָה בָּהֶם
 וְעַל יְדֵיהֶם. בְּצִלְאֵל עָשָׂה אֶת
 הָאֲמִנוֹת, וּמֹשֶׁה הִתְקִין אֶת הַכָּל
 אַחַר כָּף. מֹשֶׁה וּבְצִלְאֵל הָיוּ
 כְּאֶחָד. מֹשֶׁה לְמַעְלָה - בְּצִלְאֵל
 תַּחְתִּיּוֹ. סִיּוֹם הַגּוֹרֵף כְּמוֹ הַגּוֹרֵף.
 בְּצִלְאֵל וְאַהֲלִיָּהָב, הָרִי פְּרִשׁוּהָ -
 זֶה יְמִין וְזֶה שְׂמָאל, וְהַכָּל אַחֶר.
 וּמִשׁוֹם כָּף, וּבְצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן
 חוּר לְמִטָּה יְהוּדָה וְגו', וְאַתּוֹ
 אֲהֲלִיָּהָב בֶּן אַחִיסֶמֶד לְמִטָּה דָן
 וְגו'.

וּבְצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר לְמִטָּה יְהוּדָה,
 מִסְטָרָא דְּמַלְכוּתָא עָשָׂה אֶת כָּל
 אֲשֶׁר צִוָּה יי' אֶת מֹשֶׁה. דְּהָא כָּל אוּמְנוֹתָא
 דְּמִשְׁכָּנָא אֲתַתְּקַנְתּ בְּהוּ, וְעַל יְדֵייהוּ. בְּצִלְאֵל
 אִיהוּ עֲבִיד אוּמְנוֹתָא, וּמֹשֶׁה אִיהוּ אֲתַקִּין כָּלָא
 לְבַתָּר. מֹשֶׁה וּבְצִלְאֵל כְּתָדָא הָווּ, מֹשֶׁה
 לְעֵילָא, בְּצִלְאֵל תַּחְתִּיתִיָּה, סִיּוּמָא דְּגּוֹפָא
 כְּגּוֹפָא. בְּצִלְאֵל וְאַהֲלִיָּאָב, הָא אוּקְמוּהָ, דָּא
 יְמִינָא, וְדָא שְׂמָאלָא, וְכָלָא חַד. וּבְגִין כָּף,
 וּבְצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר לְמִטָּה יְהוּדָה וְגו',
 וְאַתּוֹ אֲהֲלִיָּאָב בֶּן אַחִיסֶמֶד לְמִטָּה דָן וְגו'.

כָּף הַזֶּהָב הָעֲשׂוּי לְמַלְאָכָה כָּכָל
 מְלָאכַת הַקֹּדֶשׁ וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פֶתַח
 אֶת הַפְּסוּק בְּאֵלִישֶׁע, שְׁכַתּוֹב
 (מַלְכִים-ב"ב) וַיַּעַל מִשֶּׁם בֵּית אֵל וְהוּא
 עָלָה בְּדֶרֶךְ וְגו'. וְנִעְרִים קְטָנִים,
 הָרִי פְּרִשׁוּהָ - מְנַעְרִים הָיוּ מִכָּל
 דְּבָרֵי הַתּוֹרָה וּמִכָּל מִצְוֹת
 הַתּוֹרָה. קְטָנִים - קְטָנֵי אֲמוּנָה,
 וְהַתְּחִיבוּ בְּדִין הָעוֹלָם הַזֶּה וּבְדִין
 שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא. יִצְאֹו מִן הָעִיר
 - יִצְאוּ מִסוּד הָאֲמוּנָה. כְּתוּב פֶּאֶן
 יִצְאוּ מִן הָעִיר, וְכַתּוּב שֵׁם (הוֹשֵׁעַ
 י"א) וְלֹא אָבֹא בְּעִיר. (מִסוּד הָאֲמוּנָה
 נִקְרָא עִיר, תַּהֲלִים מַח) עִיר ה' צְבָאוֹת עִיר
 אֱלֹהִינוּ).

כָּף הַזֶּהָב הָעֲשׂוּי לְמַלְאָכָה כָּכָל מְלָאכַת
 הַקֹּדֶשׁ וְגו'. (שְׁמוֹת ל"ח) רַבִּי יוֹסִי פֶתַח קָרָא
 בְּאֵלִישֶׁע, דְּכִתִּיב, (מַלְכִים ב"ב) וַיַּעַל מִשֶּׁם בֵּית אֵל
 וְהוּא עוֹלָה בְּדֶרֶךְ וְגוּמַר. וְנִעְרִים קְטָנִים. הָא
 אוּקְמוּהָ, מְנוּעְרִים הָווּ מִכָּל מְלֵי אוּרִייתָא
 וּמִכָּל פְּקוּדֵי אוּרִייתָא. קְטָנִים (דְּרַב"ד ע"ב) זְעִירֵי
 מְהִימְנוּתָא, וְאַתְחִיבוּ בְּחִיּוּבָא דְּהַאי עֲלָמָא,
 וּבְחִיּוּבָא דְּעֲלָמָא דְּאַתִּי. יִצְאוּ מִן הָעִיר, נִפְקוּ
 מִרְזָא דְּמְהִימְנוּתָא. כְּתִיב הֵכָא יִצְאוּ מִן הָעִיר,
 וְכִתִּיב הָתָם (הוֹשֵׁעַ י"א) וְלֹא אָבֹא בְּעִיר. (ס"א מְרִיא
 דְּמְהִימְנוּתָא אֲקִרֵי עִיר (תַּהֲלִים מַח) עִיר וְיִ צְבָאוֹת עִיר אֱלֹהִינוּ).

וַיִּפְּן אַחֲרָיו וַיֵּרָאֻם, וַיִּפְּן אַחֲרָיו,
 שֶׁהִסְתַּפֵּל לְאַחֲרָיו אִם יִחְזְרוּ
 בְּתַשׁוּבָה וְאִם לֹא. וַיֵּרָאֻם, מַה זֶה
 וַיֵּרָאֻם? הִסְתַּפֵּל בָּהֶם שֶׁהָרִי אֵין

וַיִּפְּן אַחֲרָיו וַיֵּרָאֻם, וַיִּפְּן אַחֲרָיו, דְּאַסְתַּפֵּל
 לְאַחֲרָא, אִי יְהִדְרוּן בְּתִיּוּבָתָא, וְאִם

וַיִּפְּן אַחֲרָיו וַיֵּרָאֻם, וַיִּפְּן אַחֲרָיו, וַיִּפְּן אַחֲרָיו,
 שֶׁהִסְתַּפֵּל לְאַחֲרָיו אִם יִחְזְרוּ
 בְּתַשׁוּבָה וְאִם לֹא. וַיֵּרָאֻם, מַה זֶה
 וַיֵּרָאֻם? הִסְתַּפֵּל בָּהֶם שֶׁהָרִי אֵין

זרע מתקן עתיד לצאת מהם, ופרשוהו. ויראם, הרי פרשוהו שנעשו בליל יום הכפורים, מיד ויקללם בשם ה'.

יסוד הוא בפסוק הזה. ויפן אחריו - הסתפל בהם אם יענש עליהם והתפנה מזה, כמו שנאמר (במדבר יב) ויפן אהרן, שהתפנה מצרעתו. אף כאן התפנה מענשם. ויראם, שהיו עומדים אחר כך לעשות כמה רעות לישראל.

ויפן אחריו, כמו שנאמר (בראשית יט) ותבט אשתו מאחריו. מה זה מאחריו? מאחורי השכינה. אף כאן ויפן אחריו - הסתפל מאחורי השכינה וראה את כלם. שהרי באותו לילה ששולטת על כפרת חטאייהם של ישראל, התעברו מהם אמותיהם. מיד - ויקללם בשם ה' ותצאנה שתיים דבים מן היער. שתיים דבים? שנים דבים הנה צריך להיות! מה זה שתיים דבים? נקבות היו ובניהם. ותבקענה מהם ארבעים ושנים ילדים, הרי פרשוהו - כנגד הקרבנות של בלק.

ויהי זהב התנופה, למה נקרא זהב התנופה, ולא נקרא כסף? כסף התנופה? אלא שני אלה נקראו כסף: זהב התנופה, ונחשת התנופה. ולא נקרא כסף כסף התנופה, אלא אלו נקראו כסף משום שזו היא הסתלקות למעלה, שהרי יש כסף למטה, ואינו זהב (בדגמת) התנופה. ובכל מקום תנופה היא הרמה למעלה ולא הורדה למטה.

והוא סוד החשבון הזה, שכל הדרגות והמרבכות הללו זלן עומדות בתנופה (ח), והוא זהב התנופה, וזהו זהב. שכל מה שמתפשט למטה, מסתיר את

לאו. ויראם, מאי ויראם. אסתפל בהו, דהא לית זרעא מתתקנא זמין לנפקא מנייהו, ואוקמוהו. ויראם, הא אוקמוהו, דאתעבידו בליליא דכפורי. מיד ויקללם בשם יי'.

ורוא איהו בהאי קרא, ויפן אחריו, אסתפל בהו, אי יתענש עלייהו, ואתפני מהאי. כמה דאת אמר, (במדבר יב) ויפן אהרן, דאתפני מצרעתיה. אוף הכא אתפני מעונשא דלהון. ויראם, דהו קיימין לבתר למעבד כמה בישין בישראל.

ויפן אחריו, כמה דאת אמר (בראשית יט) ותבט אשתו מאחריו. מאי מאחריו. מאחורי שכינתא. אוף הכא ויפן אחריו, אסתפל מאחורי שכינתא. וחמא לכלהו, דהא בההוא ליליא דשלטא על כפרה דחוביהון דישראל, אתעברו אמהון מנייהו, מיד ויקללם בשם יי'. ותצאנה שתיים דבים מן היער. שתיים דובים, שנים דובים מיבעי ליה, מאי שתיים דובים. נוקבין הו, ובנייהו. ותבקענה מהם ארבעים ושנים ילדים, הא אוקמוהו לקבל קרבנין דבלק.

ויהי זהב התנופה, (שמות לח) אמאי אקרי זהב התנופה, ולא אקרי הכי כסף התנופה. אלא, תרין אינון דאקרון הכי. זהב התנופה, ונחשת התנופה. ולא אקרי הכי כסף התנופה, אלא אלין אקרון הכי, בגין דאיהו אסתלקותא לעילא, דהא אית הכי לתתא. ולא איהו זהב (כגונא) דארמותא. ובכל אתר תנופה איהו ארמותא לעילא ולא לנחתא לתתא.

ואיהו רזא דחושבנא דא, דכל אלין דרגין ורתיכין פלהו, קיימי בארמותא (דא), ואיהו דהב ארמותא, ודא איהו דהבא. דכל מה דמתפשטא לתתא, אסתים חיזו וטיבו

ונהירו דיליה, וכד איהו

המראה והטוב והאור שלו,
וכשהוא בתנופה, אז הוא זהב
טוב בסוד האור שלו. וכל אותו
שלמטה - פסלת הנזקב, והוא
התתוף שלו.

ובכסף פקודי העדה, משום שזה
הוא כל מה שמתפשט למטה כף
הוא טוב, ואף על גב שאינו
בתנופה הזו - הפל הוא לטוב.
אבל זהב, כל מה שמתפשט
למטה - הפל הוא לרע. זה
מתפשט לטוב, וזה מתפשט לרע.
ומשום כף צריך להניף תנופה
ולהעלות למעלה. וזה צריך
להתפשט למטה ולכל הצדדים,
משום שעומדים כלם לטוב.

פתח ואמר, (תהלים פד) כי שמש
ומגן ה' וגו'. כי שמש - זה הקדוש
ברוך הוא. ומגן - זהו הקדוש
ברוך הוא. שמש - זהו סוד השם
הקדוש יהו"ה, שכאן עומדות כל
הדרגות למנוחה. ומגן - זהו סוד
השם הקדוש שנקרא אלהים.
וסוד זה שכתוב (בראשית טו) אנכי
מגן לך. ושמש ומגן זהו סוד השם
השלים. חן וכבוד יתן ה', להיות
הכל בסוד אחד.

לא ימנע טוב להלכים בתמים -
סוד זה (אותו) שכתוב (איוב לח) וימנע
מרשעים אורם. וזהו אור ראשון
שכתוב בו (בראשית א) ויירא אלהים
את האור כי טוב, שנגזו והסתירו
הקדוש ברוך הוא, כמו
שבארוהו, ונגזו אותו מהרשעים,
ומנע אותו בעולם הזה ובעולם
הבא. אבל לצדיקים מה כתוב?
לא ימנע טוב להלכים בתמים.
זהו אור הראשון שכתוב בו (שם)
ויירא אלהים את האור כי טוב.
ועל זה לא צריך זה להעלות
ולהניף אותו, אלא להתפשט
ולהתגלות, ולא להתעלות כמו
אותו אחר שהוא שמאל, ולכן
נקרא אותו תנופה, ולא זה.

בארמותא, כדין איהו דהב טב ברזא דנהירו
דיליה. וכל ההוא דלתתא, סוספיתא דדהבא,
ואיהו התוכא דיליה.

ובכסף פקודי העדה, (שמות לח) בגין דהאי, איהו
כל מה דאתפשט לתתא הכי הוא טב,
ואף על גב דלאו איהו בהאי ארמותא, פלא
הוא לטב. אבל דהבא, כל מה דאתפשט
לתתא, פלא הוא לביש. דא, אתפשט לטב.
ודא אתפשט לביש. ובגין כן, דא אצטריך
לארמא ארמותא, ולאסתלקא לעילא. ודא,
אצטריך לאתפשטא לתתא, ולכל סטרין, בגין
דכלהו קאים לטב.

פתח ואמר (תהלים פד) כי שמש ומגן יי' וגו'. כי
שמש, דא קדשא ברין הוא. ומגן, דא
קדשא ברין הוא. שמש: דא הוא רזא דשמא
קדישא יהו"ה, דהכא קיימין כל דרגין
לניחא. ומגן; דא איהו רזא דשמא קדישא
דאקרי אלהים. ורזא דא דכתיב, (בראשית טו) אנכי
מגן לך. ושמש ומגן דא איהו רזא דשמא
שלים. חן וכבוד יתן יי', למיהוי כלא רזא
חדא.

לא ימנע טוב להולכים בתמים, רזא דא (הוא)
דכתיב, (איוב לח) וימנע מרשעים אורם. ודא
איהו נהורא קדמאה, דכתיב ביה (בראשית א) ויירא
אלהים את האור כי טוב, דנגזו וסתים ליה
קדשא ברין הוא, כמה דאוקמוה, ומן חייביא
נגזו ליה, ומנע ליה בהאי עלמא, ובעלמא
דאתי. אבל לצדיקייא מה כתיב, לא ימנע טוב
להולכים בתמים. דא אור קדמאה דכתיב ביה
ויירא אלהים את האור כי טוב.

ועל דא, לא אצטריך דא לאסתלקא ולארמא
ליה, אלא לאתפשטא ולאנתגלאה, ולא
לאסתלקא כההוא אחרא, דאיהו שמאלא,

ועל דא אקרי ההוא תנופה, ולאו האי. ובגין
כף וכסף פקודי העדה מאת כפר וגו'.

הא חזי, סטרא דימינא, איהו תדיר קיימא
לקיימא בכל עלמא, ולאנהרא (דף רכ"ה ע"א)
ולברכא ליה. ובגין כף, כהנא דאיהו מסטרא
דימינא, אזדמן תדיר לברכא עמא, דהא
מסטרא דימינא, אתיין כל ברכאן דעלמא,
וכהנא נטיל ברישא, ועל דא אתמנא איהו
לברכא לעילא ולתתא.

הא חזי, בשעתא דכהנא פריש ידוי לברכא
עמא, פדין שכינתא אתיא ושריא עלוהי,
ואמלי ידוי, ידא דימינא זקפא לעילא על ידא
דשמאלא, בגין לסלקא ימינא, ולאנתברא על
שמאלא. וכדין כלהו דרגין דקא פריש בהו
ידוי, כלהו אתברכאן ממקורא דכלא. מקורא
דבירא מאן איהו. דא צדיק. מקורא דכלא,
דא איהו עלמא דאתי, דאיהו מקורא עלאה
דכל אנפין נהירין מתמן, דהא איהו מבועא
ומקורא דכלא. וכל בוצינין ונהורין, מתמן
אתדליקו.

בגוונא דא, מקורא ומבועא דבירא, כל אינון
בוצינין דלתתא, כלהו אתנהרין
ואתמליין נהורין מגיה. ודא קיימא לקבל דא.
ובגין כף, בשעתא דכהנא פריש ידוי, ושארי
לברכא עמא. פדין שראן ברכאן עלאין,
ממקורא עלאה, לאדלקא בוצינין, ונהרין כל
אנפין. וכנסת ישראל אתעטרת בעטרין
עלאין. וכל אינון ברכאן נגדין ואתמשכן
מעילא לתתא.

הא חזי, משה פקיד, ובצלאל עביד, למוהוי
כלא ברזא דגופא, וסיומא דגופא דאיהו
את קיימא קדישא, לאסגאה רחימו וקשורא
דיחודא במשכנא. וכלא ברזא דימינא קא אתעביד. ועל דא, בכל אתר

ומשום כף - וכסף פקודי העדה
מאת כפר וגו'.

בא וראה, צד הימין הוא תמיד
עומד לקיים את כל העולם
ולתאיר ולברך אותו, ומשום כף
הכהן שהוא מצד הימין, מזדמן
תמיד לברך את העם, שהרי מצד
הימין באות כל הברכות לעולם,
והכהן נוטל בראש, ועל כף הוא
התמנה לברך למעלה ולמטה.
בא וראה, בשעה שהכהן פורש
ידיו לברך את העם, אזי השכינה
באה ושרה עליו וממלאה את
ידיו. יד ימין עולה למעלה מעל
יד שמאל, כדי להעלות הימין
ולהגבירו על השמאל, ואז כל
הדרגות שפורש בהן את ידיו, כלן
מתברכות ממקור הכל. מקור
הבאר מי הוא? זה צדיק. מקור
הכל זהו עולם הבא, שהוא מקור
עליון שכל הפנים מאירות משם,
שהרי הוא המעין והמקור של
הכל, וכל המאורות והמנורות
משם גדלקים.

כמו כן המקור והמבוע של
הבאר, כל אותן מנורות שלמטה,
כלן מאירות ומתמלאות ממנו
באור, וזה עומד כנגד זה. ומשום
כף, בשעה שהכהן פורש ידיו
ומתחיל לברך את העם, אז
שורות ברכות עליונות ממקור
עליון להדליק מנורות, וכל
הפנים מאירות, וכנסת ישראל
מתעטרת בעטרת עליונות, וכל
אותן ברכות שופעות ונמשכות
ממעלה למטה.

בא וראה, משה צנה - ובצלאל
עשה, להיות הכל בסוד הגוף,
וסיום הגוף, שהוא אות ברית
הקדש, להרבות אהבה וקשר של
יחוד במשכן. והכל נעשה בסוד
הימין. ועל זה, בכל מקום שצד

ועל דא, בכל אתר

דִּסְטְרָא דִּימִינָא אֲשַׁתְּכַח, עֵינָא בִישָׁא לָא שְׁלֵטָא בִּיהּ. וּבְגִין כֵּן, וְכֹסֶף פְּקוּדֵי הָעֵדָה. בְּגִין דְּהָהוּא כֹסֶף מִסְטְרָא דִּימִינָא קָא אֲתִיָּא. וְעַל דָּא אֲתִמְנָא כֻּלָּא בְּמַנְיִנָא.

רַבִּי יִצְחָק שְׂאִיל לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לִיהּ, הָא אוּקְמוּהָ דְּבִרְכַתָּא לָא שְׂרִיא בְּמִלְהָ דְקָאִים בְּמִדִּידוֹ, וּבְמִלְהָ דְקָאִים בְּחוּשְׁבָנָא, הֵכָא בְּמִשְׁפָּנָא אָמַאי הוּוּהּ כֻּלָּא בְּחוּשְׁבָנָא. אָמַר לִיהּ הָא אֲתִמְר, אַבְּל בְּכָל אֲתֵר דִּסְטְרָא דְקִדּוּשָׁה שְׂרִיא עֲלֵיהּ, אִי הָהוּא חֲשַׁבָנָא אֲתִיָּא מִסְטְרָא דְקִדּוּשָׁה, בְּרַכְתָּא שְׂרִיא עֲלֵיהּ תְּדִיר, וְלָא אֲתַעְדֵי מַגִּיהּ. מְנַלְן. מִמְעַשְׂר. בְּגִין דְּאֲתִיָּא חֲשַׁבָנָא לְקִדְשָׁא. בְּרַכְתָּא אֲשַׁתְּכַחַת בִּיהּ. כֹּל שְׁפָן מִשְׁפָּנָא דְאִיהוּ קִדֵּשׁ, וְאֲתִיָּא מִסְטְרָא דְקִדֵּשׁ.

אָבְרָ כֹּל שְׂאֵר מְלֵי דְעֻלְמָא, דְלָא אֲתִיָּין מִסְטְרָא דְקִדּוּשָׁה, בְּרַכְתָּא לָא שְׂרִיא עֲלֵיהּ, כִּד אִינוּן בְּחוּשְׁבָנָא. בְּגִין דִּסְטְרָא אֲחֵרָא, דְאִיהוּ רַע עֵין, יְכִיל לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהּ. וְכִיּוֹן דִּיכִיל לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהּ, בְּרַכְתָּא לָא אֲשַׁתְּכַחַת בִּיהּ, בְּגִין דְלָא יִמְטוּ בְּרַכְּאָן לְהָהוּא רַע עֵין. (וְלֹא הוּוּ מִסְטְרָא דְקִדּוּשָׁה).

וּבְמִדִּירוֹ דְקִדּוּשָׁה, וְחוּשְׁבָנָא דְקִדּוּשָׁה, תְּדִיר בְּרַכְּאָן אֲתוּסְפָאן בִּיהּ. וְעַל דָּא, וְכֹסֶף פְּקוּדֵי הָעֵדָה. פְּקוּדֵי הָעֵדָה בְּקוּשְׁטָא וְדָאִי, וְלָא דְחִילוּ מַעֲינָא בִישָׁא, וְלָא דְחִילוּ מִכָּל חֲשַׁבָנָא דָּא, דְהָא בְּכֻלָּא שְׂרָאן בְּרַכְּאָן מְלַעֲיָלָא.

וְתָא חֲזִי, בְּזֻרְעָא דִיוֹסֶף לָא שְׁלֵטָא בִּיהּ עֵינָא בִישָׁא, בְּגִין דְּאֲתִי מִסְטְרָא דִימִינָא, וְעַל דָּא אֲתַעְבִּיד מִשְׁפָּנָא עַל יְדָא דְבַצְלָאֵל, דְהָא אִיהוּ בְרָזָא דִיוֹסֶף קָא שְׂרִיא, דְאִיהוּ רִזָּא דְבְרִית קִדִּישָׁא. וְעַל דָּא, מִשָּׁה פְקִיד, וּבַצְלָאֵל עֲבִיד, לְמַהוּי כֻּלָּא בְרָזָא דְגוּפָא, וְסִימָא דְגוּפָא, דְאִיהוּ

הִימִין נִמְצָא, אֵין שׁוֹלְטַת בּוּ עֵין רַעָה. וּמִשּׁוּם כֵּן - וְכֹסֶף פְּקוּדֵי הָעֵדָה, מִשּׁוּם שְׂאוּתוֹ כֹּסֶף בָּא מִצַּד יָמִין, וְלִכְּן נִמְנָה הַכֹּל בְּיָמֵין. רַבִּי יִצְחָק שְׂאֵל אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לוֹ, הֲרִי פְרֻשָׁה שְׁבַרְכָה אֵינָה שׁוֹרָה בְּדַבְרֵי שְׁעוּמֵד בְּמִדָּה וּבְדַבְרֵי שְׁעוּמֵד בְּחֻשְׁבוֹן, אִזְ לְמָה הִיָּה כָּאן בְּמִשְׁכַּן הַכֹּל בְּחֻשְׁבוֹן? אָמַר לוֹ, הֲרִי זֶה נִתְבָּאֵר, אַבְּל בְּכָל מְקוֹם שְׂצַד הַקִּדְשָׁה שׁוֹרָה עֲלָיו - אִם אוֹתוֹ חֻשְׁבוֹן בָּא מִצַּד הַקִּדְשָׁה, הַבְּרַכָּה שׁוֹרָה עֲלָיו תְּמִיד וְלֹא סָרָה מִמֶּנּוּ. מִנֵּין לָנוּ? מִמְעַשְׂר. מִשּׁוּם שְׂבָא הַחֻשְׁבוֹן לְקִדֵּשׁ, נִמְצָאָת בּוּ בְרַכָּה. כֹּל שְׁפָן הַמְשַׁכֵּן שְׁהוּא קִדֵּשׁ וּבָא מִצַּד הַקִּדֵּשׁ.

אָבְרָ כֹּל שְׂאֵר דְבָרֵי הָעוֹלָם שְׂלֹא בָאִים מִצַּד הַקִּדְשָׁה, אֵין הַבְּרַכָּה שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם כְּשֵׁהֶם בְּחֻשְׁבוֹן, מִשּׁוּם שְׂהַצַּד הָאֲחֵר, שְׁהוּא רַע עֵין, יְכִיל לְשִׁלְטַת עֲלָיו. וְכִיּוֹן שְׂיִכּוּל לְשִׁלְטַת עֲלָיו, אֵין בְּרַכָּה נִמְצָאָת בּוּ, כִּדִּי שְׂלֹא יִגִיעוּ בְּרַכּוֹת לְאוֹתוֹ רַע עֵין. (וְאִינּוּן מִצַּד הַקִּדְשָׁה).

וּבְמִדָּה שְׁל קִדְשָׁה וְחֻשְׁבוֹן שְׁל קִדְשָׁה תְּמִיד נּוֹסְפוֹת בּוּ בְּרַכּוֹת, וְעַל זֶה וְכֹסֶף פְּקוּדֵי הָעֵדָה. פְּקוּדֵי הָעֵדָה בְּאֲמַת וְדָאִי, וְאֵין פְּחַד מַעֲיָן הָרַע, וְאֵין פְּחַד מִכָּל חֻשְׁבוֹן זֶה, שְׁהָרִי בְּכָל שׁוֹרֹת בְּרַכּוֹת מְלַמְעֵלָה.

וּבָא רָאָה, בְּזֻרְעוֹ שְׁל יוֹסֶף לָא שׁוֹלְטַת בּוּ עֵין רַעָה, מִשּׁוּם שְׂבָא מִצַּד הִימִין, וְעַל זֶה נִעְשָׂה הַמְשַׁכֵּן עַל יְדֵי בַצְלָאֵל, שְׁהָרִי הוּא שְׂרִי בְּסוּד שְׁל יוֹסֶף, שְׁהוּא סוּד בְּרִית הַקִּדְשָׁה. וְלִכְּן מִשָּׁה צִוָּה וּבַצְלָאֵל עָשָׂה, לְהִיּוֹת הַכֹּל בְּסוּד הַגּוּף וְסִימּוֹן הַגּוּף, שְׁהוּא אוֹת

מִשָּׁה פְקִיד, וּבַצְלָאֵל עֲבִיד, לְמַהוּי כֻּלָּא בְרָזָא דְגוּפָא, וְסִימָא דְגוּפָא, דְאִיהוּ

את קיימא קדישא, לאסגאה רחימו וקשווא ד'יחודא במשפנא, וכלא ברזא דימינא קא אתעביד, ובגין כך וכסף פקודי העדה, וההוא חשפנא, איהו חושפן ד'רגין רברבין ממנן, ד'אתאחדן מסטרא דימינא. ועל דא כתיב מ'את כפר וגו'.

ברית הקדושה, להרבות אהבה וקשר של יחוד המשכן, והכל נעשה בסוד הזמין. ומשום כך - וכסף פקודי העדה, ואותו חשבון הוא חשבון הדרגות הממנות הגדולות שנגאזות מצד הזמין, ועל זה כתוב מאת כפר וגו'.

רבי אבא, ורבי אחא, ורבי יוסי, הוו אזלי מטבריה לצפורי, עד דהוו אזלי, חמו ליה לרבי אלעזר דהוה אתי, ורבי חייא עמיה. אמר רבי אבא, ודאי נשתתף בהדי שכינתא. אוריכו להו, עד דמטו לגבניהו. פיון דמטו גבניהו, אמר רבי אלעזר, כתיב (תהלים לד) עיני יי' אל צדיקים ואזניו אל שועתם. האי קרא קשווא, מאי עיני יי' אל צדיקים. אי בגין ד'אשגחותא דקודשא בריהו הוא עלייהו לאוטבא לון בהאי עלמא, הא חמינן, כמה זכאין אינון בהאי עלמא, ואפילו מזונא כעורבי ברא לא יכלין (דף רכ"ה ע"ב) לאדבקא, אי הכי מאי עיני יי' אל צדיקים.

רבי אבא ורבי אחא ורבי יוסי היו הולכים מטבריה לצפורי. עד שהיו הולכים, ראו את רבי אלעזר שהיה בא ורבי חייא עמו. אמר רבי אבא, ודאי נשתתף עם השכינה. חכו להם עד שהגיעו אליהם. פיון שהגיעו אליהם, אמר רבי אלעזר, כתיב (תהלים לד) עיני ה' אל צדיקים ואזניו אל שועתם. פסוק זה קשה, מה זה עיני ה' אל צדיקים? אם בשביל השגחת הקדוש ברוך הוא עליהם כדי להיטיב להם בעולם הזה, הרי ראינו כמה צדיקים הם שבעולם הזה, ואפלו מזונות כמו עורבי השדה, לא יכולים להשיג. אם כך, מה זה עיני ה' אל צדיקים?

ארא רזא הכא, תא חזי, כל אינון בריין ד'עלמא, פלהו אשתמודעאן לעילא, בין לסטרא דא, ובין לסטרא דא. אינון ד'לסטרא דקדושה, אשתמודעאן לעילא לגביה, ואשגחותא דיליה תדיר עלייהו. ואינון ד'לסטרא מסאבא, אשתמודעאן לגביה, ואשגחותא דיליה תדיר עלייהו. ובאתר ד'שלטא ההיא אשגחותא ד'סטרא דקדושה, לא אשגח עליה סטרא אחרא, ולא יקרב לגביה לעלמין, ולא יכיל לדחייא ליה מאתריה, בכלא, בכל מה דאיהו עביד. ועל דא, עיני יי' אל צדיקים וגו', בגין דא סטרא אחרא לא יכיל לשלטאה עליה. והשתא סיעתא דשמיא הכא, וכל אשגחותא טבא דלעילא הכא, וכל סטרא

ארא סוד פאן יש. בא וראה, כל אותם בריות העולם, כלם יודעים למעלה, בין לצד זה ובין לצד זה. אותם שלצד הקדשה נודעים למעלה אליו, והשגחתו תמיד עליהם. ואותם שלצד הטמאה נודעים לו, והשגחתו תמיד עליהם. ובמקום ששולטת אותה ההשגחה של צד הקדשה, לא משיגח הצד האחר, ולא יקרב אליו לעולמים ולא יכול לדחותו ממקומו בכל מה שהוא עושה. ולכן עיני ה' אל צדיקים וגו', משום זה הצד האחר לא יכול לשלט עליו. ועכשו יש פאן סיעו שמימי, וכל ההשגחה הטובה שלמעלה היא פאן, וכל צד אחר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

טָלָא תִשְׁבַּח מִפִּי זָרְעוֹ

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקִּדוֹשׁ

מִנְקֵד
עִם לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ

וּבּו:
סֵפֶר הַזֹּהָר
זֹהָר קִדְשׁ
תְּקוּנַי הַזֹּהָר

*

הַמְחַלֵּק
ל-960 קוֹנְטְרָסִים
(ב-32 פְּרָכִים)

פְּרָךְ א' - חֵלֶק א'
קוֹנְטְרָס מִסְפֵּר

1